

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΗΣ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΣ ΣΩΤΕΡ

Ο ΓΡΑΦΟΛΟΓΟΣ ΕΙΧΕ ΔΙΚΗΝΟ...

ΠΡΟΣΩΠΑ :

ΜΠΕΡΑΝΖΕΡ ΤΙΛΛΑΙ ΝΤΕ ΣΑΝΤΕΡΕΝ, ΡΟΖΑ ΠΡΕΝ-ΤΑΝ, ΡΑΟΥΛ ΜΠΑΛΛΟ, θεατρικός συγγραφέας, ΖΑΚ ΝΤΕΛΟΡΜ, φίλος του.

(Η σκηνή στο γραφείο του Ραούλ Μπαλλό. Βιβλία. Χειρόγραφα. Άνθη. Μία γραφομηχανή σ' ένα τραπέζι. Ο Ραούλ κάθεται στο γραφείο του και διαβάζει ένα γράμμα. Ο Ζάκ τον άκουει καθισμένος σε μία πολυθρόνα).

ΡΑΟΥΛ (διαβάζοντας). — «Θα παρουσιασθώ ενώπιόν σας την 25ην και ακριβώς την ώριμμένην ώραν, είμαι δέ βεβαία ότι θα δυνθώ να καταλάβω πλήρως σας την θέσιν της γραμματέως. Η άναστροφή μου είνε άριστη και ή μόρφωσίς μου άνωτέρα πάσης άλλης. Όμιλώ και γράφω εύχερως πολλάς λέξεις γλώσσας. Έχω δίπλωμα διδασκαλίας με τον βαθμόν «άριστα». Γνωρίζω έπίσης όλα τα συστήματα της στενογραφίας και χειρίζομαι με μεγάλην ταχύτητα την γραφομηχανήν...»

ΖΑΚ (τον διακόπτει). — Αυτό θα πη μετριοφροσύνη!...

ΡΑΟΥΛ (πειθαγμένης). — Αυτό το κορίτσι, φίλε μου, έχει επίγνωσι της αξίας του και κάνει πολύ καλά που μου δίνει αυτές τις πληροφορίες...

ΖΑΚ (είρωνικά). — Βάζω στοιχείμα ότι ή νεαρά αυτή δεσποινίς άνηκει σε μία παλαιά άριστοκρατική οικογένεια που έχει καταστραφεί πια και ζει τώρα στη φτώχεια, όπως στα μυθιστορήματα...

ΡΑΟΥΛ. — Μάλιστα... Αυτό με κάνει να νοιώθω ένα μεγάλο θαυμασμό γι' αυτό το άξιο και χαριτωμένο κορίτσι που, μολονότι έχει ένα τόσο άριστοκρατικό όνομα, κερδίζει με κόπο το ψωμί του. (Με στόμαφο). Μπερανζέρ Τίλλαι ντε Σαντερέν!... Τι ευγένεια!... Τι μεγαλοχάρεια!...

ΖΑΚ. — Μά δεν μου λές λοιπόν ότι σου έχει στείλει και τη φωτογραφία της!...

ΡΑΟΥΛ. — Κάνεις λάθος. Δεν έχω τη φωτογραφία της, αλλά έχω κάτι καλύτερο!

ΖΑΚ. — Για ν' ακούσουμε...

ΡΑΟΥΛ. — Μία φωτογραφία μπορεί να μάς ξεγελάσει. Πολλές φορές ή γυναίκες πίσω από ένα άγγελικό πρόσωπο, κρύβουν μία διαβολική ψυχή κι έμεις οι βλάκες δεν μπορούμε να καταλάβουμε τίποτα. Έχω όμως το γράφημά της...

ΖΑΚ. — Δεν σε καταλαβαίνω...

ΡΑΟΥΛ. — Λοιπόν, φίλε μου, έμελέτησα το γραφικό της χαρακτήρα...

ΖΑΚ (με προσποιητό θαυμασμό). — Ω!...

ΡΑΟΥΛ. — Η γραφολογία, ξέρεις, είνε το φρότε μου!... Δεν γλιεύω ποτέ!... Και πιστεύω πως παραδέχομαι κι' εσύ, ότι την έπιστημη αυτή δεν μπορεί να την ξέρη ό καθένας... Πρέπει να έχεις μία ειδική εξπανάδα, πρέπει να ξέρης να κάνης διάφορες παρατηρήσεις, να κρίνης, να συνθέτης, να αναλύης.

ΖΑΚ (στενοχωρημένος). — Ούφ!... Με πέθανες!

ΡΑΟΥΛ. — Άρνείσαι λοιπόν το θείον δώρον μου;...

ΖΑΚ. — Κάθε άλλο!...

ΡΑΟΥΛ. — Λοιπόν... Μελέτησα τον γραφικό χαρακτήρα 332 κοριτσιών, από τις άπαντήσεις που μου έστειλαν στην άγγελία μου που έδημοσίευσαν στην «Πρωία», ζητώντας μία γραμματέα-δακτυλογράφο...

ΖΑΚ. — Μελέτησες, άνέλους, έκρινες, συνέθεσες 332 γράμματα;...

ΡΑΟΥΛ. — Όχι, ζώνω! Τους έφριξα από μία ματιά. Ένας καλός γραφολόγος διαβάζει το χαρακτήρα ενός προσώπου με την πρώτη ματιά. Καταλαβαίνει άμέσως με τί άνθρωπο έχει να κάνει... Ο γραφικός χαρακτήρ της δεσποινίδος Μπερανζέρ Τίλλαι ντε Σαντερέν είνε τόσο καθαρός, ώστε έβαλα άμέσως κατά μέρος το γράμμα της. Τα προτερήματά της και ή εξπανάδα της είνε κάτι το άράνταστο!... Αυτό το κορίτσι είνε ένας σωστός άγγελος! Η γραφολογία μου φανέρωσε όλα τα μυστικά της ψυχής της...

ΖΑΚ. — Δεν ξέρω ποιόν να πρωτοθαμίσω... Έσένα ή εκείνη; Όστε λοιπόν υπάρχει φόβος να γίνη από γραμματέως και σινεργάτις σου ακόμα!

ΡΑΟΥΛ. — Μόνο αυτό;...

ΖΑΚ. — Μά τί άλλο;

ΡΑΟΥΛ. — Γυναίκα μου!

ΖΑΚ. — Δεν είσαι καλά!... Μά... δεν την είδες ακόμα! Μπορεί να είνε...

ΡΑΟΥΛ (τον διακόπτει). — Είνε άγγελος! Σου άπαγορεύω να την προσβάλής...

ΖΑΚ. — Μπλ που να πάρη ή όργη!... Μά που την ξέρεις;...

ΡΑΟΥΛ. — Η γραφολογία!... Πίστευε στη γραφολογία!... Η μικρούλα Μπερανζέρ Τίλλαι ντε Σαντερέν είνε όμορφη, είνε θελκτική, είνε χαριτωμένη!...

ΖΑΚ. — Θα ταιριάζετε!...

ΡΑΟΥΛ. — Κοιτάξτε με όσο θέλεις... Μά θ' άγαπήσης κι' εσύ καμιά φορά και τότε θα ίδής...

ΖΑΚ. — Φίλε μου, κι' εγώ είμαι έρωτευμένος, μά δεν κάνω σαν

τρελλός! Έπειτα, εγώ ξέρω με ποιό κορίτσι είμαι έρωτευμένος. Τό είδα, το γνώρισα, χόρεψα μαζί του, έμαθα τ' όνομά του κι' ύστερα το έρωτευθηκα.

ΡΑΟΥΛ. — Πώς τη λένε;...

ΖΑΚ. — Ρόζα Πρεντάν!... Έ; Βλέπετε όνομα;... Είνε μία δεσποινίς, όπως είμαι τώρα εγώ... (Κυττάζει το γράμμα). Η Μπερανζέρ είνε ειλικρινής. Αυτό το προτέρημα είνε ασάνιο στις γυναίκες. Έπειτα, βλέπω πως δεν είνε διόλου έγωίστρια... Υπάρχουν τόσες...

ΖΑΚ (τον διακόπτει). — Όχι ύπερβολές! Φτάνει πια... (Κυττάζει το ρολόι του). Είνε τέσσερες, φίλε μου. Η δακτυλογράφος σου άργεί...

ΡΑΟΥΛ. — Θάρρη... (Γέρνει προς τα πίσω το κεφάλι. Μιλάνε σαν να όνειρεύεται). Τη βλέπω!... Είνε ξανθή... με γαλανά μάτια... με ένα στόμα σοδαρό, μά δροσερό κι' έτοιμο γιά φιλιά... ΖΑΚ (γελώντας). — Μπορεί όμως να είνε κι' άσχημη... και κοντή!... Μπορεί νάχη αλλοίθωρα μάτια...

ΡΑΟΥΛ. — Μά τί λές τώρα! Και ή γραφολογία; Η Μπερανζέρ είνε θαύμα!... (Σαν να βλέπη κάποιο όραμα). Δεν είνε ψηλή, ούτε κοντή... Έχει ένα λυγρό σωματάκι... Το πρόσωπό της έχει μία άθωα έκφρασι... Έχει μία ευγένεια στις κινήσεις της... μία χάρι!... Μπερανζέρ!... Το όνομά σου είνε ένα ποίημα!... (Μικρή σιωπή. Σε λίγο άκούγεται το κουδούνι). Έρχεται!... Αυτή είνε! Τό όνειρό της ζωής μου!... (Μπαίνει δ όπρη της και άναγγέλλει: «Η δεσποινίς Μπερανζέρ Τίλλαι ντε Σαντερέν». Ο Ραούλ περιμένει μ' ένα έκστατικό χαμόγελο. Μπαίνει, τέλος, ή Μπερανζέρ Τίλλαι ντε Σαντερέν. Είνε γεροντοκόρη, λίγο κοντή, μύσφη και ντυμένη μ' ένα γελίο τόπο, σαν σωφροσύνη. Μία τούφα άσπρα μαλλιά γβαίνουν κάτω από το καπέλλο της. Κρατάει μία όμπρέλλα και ένα μάτσο έφημερίδες. Μόλις τη βλέπει ο Ραούλ, τ' άχάνει. Το χαμόγελό του γίνετα ένας άπαισιος μορφασμός άβιδας. Είνε έξω φρενών. Έπαναλαμβάνει με στυσημένη φωνή). Η δεσποινίς Μπερανζέρ ντε... ντε... ντε...

ΜΠΕΡΑΝΖΕΡ (με ύπερηφάνεια). —... ντε Τίλλαι ντε Σαντερέν!

ΖΑΚ (κεντημένος πίσω από μία πολυθρόνα, προσπαθεί να κρατήση τ' άγέλια του). — Ω! Η γραφολογία!...

ΡΑΟΥΛ (ταραγμένος). — Συγγνώμη, δεσποινίς, μήπως κάνετε λάθος;...

ΜΠΕΡΑΝΖΕΡ (πειθαγμένη). — Λάθος; Μά δεν είμαι λοιπόν στο σπίτι του διασήμου συγγραφέως Ραούλ Μπαλλό;

ΖΑΚ (με φωνή στυσημένη). — Διασήμου!... Μά βέβαια...

(Ο Ραούλ, χωρίς να ξέρη τί κάνει από την ταραχή του, σπρώχνει προς το μέρος της μία πολυθρόνα).

ΜΠΕΡΑΝΖΕΡ (κυττάζοντας και τους δύο). — Ποιος από τους δύο σας λοιπόν είνε ο κ. Ραούλ Μπαλλό; (Στον Ζάκ). Σεΐς;...

ΖΑΚ (με φωνή μετριοφροσύνης). — Ω! Όχι εγώ.

ΜΠΕΡΑΝΖΕΡ. — Με συγχωρείτε... Σεΐς μου άρέσετε περισσότερο. (Ο Ζάκ ύποκλίνεται).

ΡΑΟΥΛ (έξω φρενών). — Συγγνώμη, δεσποινίς, ελάτε δι ελσθε ή δεσποινίς Μπερανζέρ Τίλλαι ντε Σαντερέν;...

ΜΠΕΡΑΝΖΕΡ (πειθαγμένη). — Μά, κύριε, είνε άνάγκη να τό επαναλάβω; Δεν τό βλέπετε;

ΡΑΟΥΛ (γελίζοντας). — Επερίμενα... νόμιζα...

ΜΠΕΡΑΝΖΕΡ. — Η έκπληξή σας, κύριε, με φέρνει σε πολύ δύσκολη θέσι... Είνε άράνταστο! Μά ποιόν περιμένετε λοιπόν; Καμμία ώραία κυρία ίσως! Η δημοσιεύσι σας όμως δεν είχε κανέναν τέτοιον όρο. (Ψάχνει στις έφημερίδες της. Βρίσκει την «Πρωία» και διαβάζει: «Θεατρικός συγγραφέως ζητεί ως γραμματέα δεσποινίδα καλής οικογενείας, μορφωμένην, γνωρίζουσαν στενογραφίαν και γραφομηχανήν»). Δημοσιεύσατε, ναί ή όχι, αυτή την άγγελία;

ΡΑΟΥΛ (σαν παιδί που έκανε μία άταξία). — Μάλιστα, μάλιστα... Την έδημοσίευσαν...

ΜΠΕΡΑΝΖΕΡ (με παράπονο πληγωμένης ύπερηφάνειας). — Και δεν ελσθε ικανοποιημένος που βοήκατε μία γραμματέα, οι πρόγονοι της όποιος έδοξάσθησαν στο Σουασόν, στο Πουατιέ, κύριε, στο Ρονσεβώ, στην Ίερουσαλήμ, στη Δαμιασκό, κύριε, μάλιστα στη Δαμιασκό! (Ο Ζάκ άπολαμβάνει τη σκηνή με μακρόρο ύφος, ενώ ο Ραούλ έχει χλωδή στην πολυθρόνα του). Εμείς οι Τίλλαι ντε Σαντερέν ελάβαμε μέρος στις Στανφορφίες, κι' όταν ή χολέρα άφάνισε τις χριστιανικές στρατιές, έμεις, κύριε, ήμαστε πάντα κοντά στον βασιλέα «Άγιο Λουδοβίκο!... (Ο Ραούλ και ο Ζάκ συνεννοούνται με τό βλέμμα. Η Μπερανζέρ σηκώνει με άδιαφορία τους ώμους και

συνεχίζει :). 'Εχοίσθημεν ἰππῶται στὸ Μαρινιάκ, μάλιστα, κύριε, στὸ Μαρινιάκ μὲ τὸν Φραγκίσκο τὸν Πρώτο...

ΖΑΚ.—Αὐτῇθιτε λιγάκι, δεσποινίς, κι' ἐμὰς τοὺς φτωχοὺς πλιθίους...

ΜΠΕΡΑΝΖΕΡ, (ἀδιάφορη).—Φαντασθῆτε ὅμως, κύριε, ὅτι ἀπὸ ἕνα φρικτὸ λάθος μὰς ἔσφραξαν τὴ νύχτα τοῦ Ἁγίου Βαρθολομαίου!... Ὡρμησαν, κύριε, μὲ τὰ ξίφη τοὺς μέσα στὴν αἰθουσα... (Σηκώνεται ὀρθία καὶ χειρονομεῖ ἐξάλλῃ, κρατώντας τὴν ἀμπερέλλα τῆς). Κι' ἄρχισαν νὰ μὰς ἔσχιζον τὰ στήθη μὲ λύσσα!... Ἐμὰς, κύριε, ἐμὰς, ποὺ ἤμαστε πάντα καλοὶ καθολικοὶ!... (Μ' ἕνα λυγρὸ στὴ φωνή). Ἄ! τὸ φρικτὸ λάθος! Τὸ φρικτὸ λάθος!... (Πέφτει στὴν πολυθρόνα τῆς).

ΡΑΟΥΛ, (σηκώνεται, τέλος, ἀπὸ τὴν πολυθρόνα του).—Εἶνε τρελλή! Πῶς νὰ τὴ διώξουμε τώρα!...

ΖΑΚ, (τοῦ δείχνει τὴ Μπερανζέρε).—ὦ! Ἡ ἀλάνθαστη γραφολογία! Τί θελκτικὸ πλάσμα!

ΡΑΟΥΛ, (ἔξω φρενῶν).—Γιὰ ἀκούσε!... Μὴ μὲ κάνεις νὰ σκάσω!...

ΜΠΕΡΑΝΖΕΡ.—Ἡ ἀνατροπὴ μου, κύριε, εἶνε ἀρίστη! Ἡ μόρφωσί μου ἀντιθέτως πάσης ἄλλης! Γνωρίζω ὅλα τὰ συστήματα τῆς στενογραφίας καὶ χειρίζομαι ὅλες τὶς γραφομηχανές!... Φαίνεται ὅμως ὅτι δὲν σὰς ἀρκοῦν δι' αὐτά... (Ἀπειλητικῆ). Ἄνδρες ματαδόδοι καὶ ἡλίθιοι! Θέλετε πάντα νέες καὶ ὁμορφες γυναῖκες! Ποτὲ ὅμως δὲν ξέρετε νὰ ἐκτιμῆσετε ἕναν ἀδαμάντινο χαρὰκτῆρα! Κιττάξετε μόνο τὴν ὁμορφίαν καὶ τὰ νεῖα! (Καθὼς χειρονομεῖ μὲ τὴν ἀμπερέλλα τῆς, χτυπᾷ ἕνα μεγάλο ἀνθοδοχεῖο καὶ τὸ ἀναποδογροῖζει. Τὸ βάλο πέφτει μὲ πάταγο καὶ γίνεται χίλια κομμάτια. Ἀκούγεται ἀμέσως ἕνα ἐλαφρὸ χτύπημα στὴν πόρτα. Ἐπειτα ἀνοίγει λίγο τὸ ἕνα φύλλο τῆς).

ΡΟΖΑ ΠΕΝΤΑΝ, (παρουσιάζεται κρατώντας στὰ χέρια τῆς δύο καπελλίερες. Δὲν βλέπει τὸν Ζάκ, ποὺ στέκεται ἀπὸ πίσω).—Μὲ συγχωρεῖτε... Τρόμαξα ἀπ' αὐτὴ τὴ μεγάλη φασαρία... Εἶχα συνοδεύσει τὴ θεία μου... Τὴν περίμενα δίπλα, στὸ σαλόνι... Τ' ἀκούσα ὅλα, χωρὶς νὰ τὸ θέλω... Τὴ θεία μου, καμμιὰ φορὰ, τὴν πιάνουν ἐξάφνης... Μὰ δὲν εἶνε τίποτα... Μὴ φοβάστε...

ΡΑΟΥΛ.—Ἐνας ἄγγελος!
ΖΑΚ, (ἐκπληκτός).—ὦ, Θεέ μου! Ἡ Ρόζα!
(Ἡ Ρόζα κοιτάζει τὸ πάτωμα ἀπὸ τὴ νεροπὴ τῆς).

ΜΠΕΡΑΝΖΕΡ.—Ποιὸς σοὺ εἶπε νὰ μπῇς ἐδῶ μέσα, ἀδελφίτη; (Τὴν παρουσιάζει). Ἡ ἐγγονή μου Ρόζα Πρεντάν...

ΖΑΚ, (Προχωρεῖ καὶ παρουσιάζεται μπροστά τῆς).—Δεσποινίς...

ΡΟΖΑ, (δύσχαρη).—Θεῖα μου! Θεῖα μου!
Ὁ κ. Ντελὸρι, ὁ χορευτὴς μου! Θυμᾶστε ποὺ σὰς ἔλεγα ὅτι ἐγνώρισα σ' ἕνα οἰκογενειακὸ χορὸ ἕναν κύριο...

ΜΠΕΡΑΝΖΕΡ, (στὸν Ζάκ).—Σεῖς εἰσθε λοιπὸν, κύριε; Ἡ ἐγγονή μου μοὺ εἶπε τόσα καλά λόγια γιὰ σὰς!...

ΖΑΚ.—Ἡ δεσποινὶς Ρόζα εἶνε πολὺ καλὴ!...

ΡΑΟΥΛ, (χτυπᾷ ξαφνικὰ τὸ μέτωπό του καὶ παίρνει τὸ γράμμα τῆς Μπερανζέρε).—Συγγνώμη, δεσποινίς. Μοὺ φαίνεται πὼς ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ σὰς ὑποβάλω μιὰ ἐρώτησι. (Τῆς δείχνει τὸ γράμμα). Αὐτὸ τὸ γράμμα εἶνε δικό σας;

ΜΠΕΡΑΝΖΕΡ, (πειραγμένη).—Κύριε, εἰσθε ἔξωφρενικός! Ποιανὸ θέλετε νὰ εἶνε;...

ΡΑΟΥΛ, (ἐξάλλος).—Εἶνε δικὸς σας αὐτὸς ὁ γραφικὸς χαρακτήρ; Αὐτὸ τὸ νεανικὸ καὶ ἄδωο γράμμα, αὐτὰ τὰ στοργικὰ γράμματα, αὐτὲς ἡ καμπύλες τῆς ἀγνότητος, αὐτὰ τὰ Ν, αὐτὰ τὰ Ρ, αὐτὰ τὰ Ε, ποὺ φανερόνουν μιὰ τρυφερὴ καὶ αἰσθηματικὴ καρδιά;... Εἶνε δικὰ σας αὐτὰ τὰ γράμματα ποὺ προδίδουν καλωσύνη, εὐφροσύνη, στοργή, σεμνότητα;... (Ἀπλώνει τὰ χεῖρα του πρὸς τὴ Ρόζα ποὺ ὁποχωρεῖ τρομαγμένη). Εἶνε δικὰ σας αὐτὴ ἡ ὁμορφίαν, αὐτὴ ἡ δροσιά, αὐτὴ ἡ χάρις!... Αὐτὰ τὰ ξανθὰ μαλλιά, αὐτὰ τὰ γαλανὰ μάτια, αὐτὰ τὰ θέλητρα!... Εἶνε δικὰ σας, γρη῏α καρακάξια... αὐτὰ τὰ χεῖλη ποὺ εἶνε ἑτοιμα γιὰ φιλία;...

ΜΠΕΡΑΝΖΕΡ, (χειρονομεῖ τρομοκρατημένη).—Βοήθεια! Βοήθεια!... Αὐτὸς ὁ ἀνθρωπος εἶνε τρελλὸς!...

ΖΑΚ, (στὸ φίλο του).—Δὲν εἶσαι καλὰ! Τί σ' ἐπίασε;...

ΡΑΟΥΛ, (μὲ τὸ ἴδιο ἐξάλλο ὄψος).—Ὅχι! Δὲν γράψατε σεῖς αὐτὸ τὸ γράμμα! Ἡ γραφολογία εἶνε ἀλάνθαστη! Ὁρκισθῆτε στὸ ἔξωφ τοῦ ἱπποῦ Τίλλαι ντὲ Σαντερέν, τοῦ προγόνου σας, ὁρκισθῆτε στὸ... στὸ... στὸ... (δείχνοντας τὴ Ρόζα) στὸ κεφάλι αὐτοῦ τοῦ ἀγγλικοῦ πλάσματος, ὅτι αὐτὸς ὁ γραφικὸς χαρακτήρ εἶνε δικὸς σας...

ΜΠΕΡΑΝΖΕΡ, (μὲ ὄψος ἀπαρτωλῆς).—Ὁμολογῶ ὅτι αὐτὸς ὁ γραφικὸς χαρακτήρ δὲν εἶνε δικὸς μου... (Δείχνει τὴ Ρόζα). Εἶνε δικὸς τῆς. Εἶχα χτυπήσει στὸ δεξιὸ μου χεῖρ καὶ δὲν μποροῦσα νὰ γράψω. Ἡ ἐγγονή μου λοιπὸν ἐγραψε αὐτὸ τὸ γράμμα καθ' ὑπαγόρευσιν!...

ΡΑΟΥΛ, (μ' ἕνα πῆδημα πλησιάζει τὴ Μπερανζέρε καὶ τὴ σφίγγει μὲ πάθος στὴν ἀγκαλιά του).—Ἄ! Καλὰ τὸ κατὰλαβα!... Εὐχαριστῶ! Εὐχαριστῶ πολὺ! (Θέλει νὰ ἀγκαλιάσῃ καὶ τὴ Ρόζα. Ἐκείνη ὅμως καταφεύ-

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΕΡΡΙΚΟΥ ΧΑ'Ι'ΝΕ

ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΗΣ

Ἐχεις μπυρλάντια ὀλόλαμπρα κι' ἀμέθυτους
ἔχεις δι' ὁ καθέννας πινυμᾶ,
νά, κείνα τὰ πανώρηνα τὰ ματάκια σου,
ἀλήθεια, τί ζητᾷς, Καλή μου, πειά;
Αὐτὰ τὰ μαῦρα κι' ἄδολα ματάκια σου,
κάπου σωστή-σωστή μιὰν ἀρμαθιά
τραγουδία ἀβρά κι' ἀθάνατα μοὺ ἐμπνεύσανε,
ἀλήθεια, τί ζητᾷς, Καλή μου, πειά;
Μὲ τὰ γλυκὰ κι' ἐρωτικά ματάκια σου
μὲ λύπης, ὦ ναι, τόσο πικρά,
κι' ὀλότρελα μὲ πῆρες καὶ μ' ἀράνσιες,
ἀλήθεια, τί ζητᾷς, Καλή μου, πειά;

ΣΤΟΝ ΚΗΠΟ

Κάποιο καλοκαιριάτικο πρωὶ
μόνος μέσα στὸν κήπο τριγυρνοῦσα,
μιλοῦσαν τὰ λουλούδια σιγαλά,
μὰ ἐγὼ βουδὸς καὶ πρῶος περπατοῦσα.
Μιλοῦσαν τὰ λουλούδια σιγαλά
κι' ἄρχισαν μὲ παρόπνο νὰ λένε:
—Τῆς ἀδελφῆς μας κάποια μὴν κρατᾷς
ἐσὺ ἄνθρωπε, χλωμὲ κι' ἀρρωστημένε!

ΣΤΟΝ ΤΑΦΟ

Ὅταν, γλυκοῦλα ἀγάπη μου, στὸν τάφο,
στὸν τάφο θὰ βρεθῇς τὸ σκοτεινὸ,
κι' ἐγὼ θὰ κατεβῶ, τότε, κοντὰ σου
καὶ πάνω στὸ κορμὶ σου θὰ δεθῶ.
Θ' ἀρχίσω τὰ φιλήματα, τὰ χάδια,
σὲ σένα τὴ χλωμὴ καὶ παγερὴ,
θὰ τρέμω, θὰ στεναῶ καὶ θὰ κλαίω
καὶ πῶμα ὥχρὸ κι' ἐγὼ θάχω γενεῖ.
Κι' ὅταν τὸ ἐγερτήριο θὰ σαλπίσῃ,
κι' εὐθὺς θὰ σηκωθοῦν ὅλοι οἱ νεκροί,
ἐμεῖς οἱ δύο θὰ μένουμε μονάχα
μέσα στὴν ἀγκαλιόλα μας σφιχτοί.
Θὰ τρέβουν οἱ νεκροί! Μέρα τῆς κρίσης!
Ἄγγελοι θὰ τοὺς κράξουν δυνατὰ!
Μὰ ἐμὰς, καθόλου αὐτὰ δὲ θὰ μὰς γνοιάζουν
κι' ἀγκαλιασμένοι θάμαστε κεῖ δά!...
Ἐσὺ μικρὸ κρινάκι ἀγαπημένο μου,
ποὺ κοίτεσαι ρεμβαστικὸ στὸ ρυάκι,
τί νὰ κοιτάξῃς ἔτσι ψιδυρίζοντας
γιὰ τὸ μικρὸ τοῦ πόνου σου φαριμάκι;
—Φύγε ἀπὸ δῶ μὲ τ' ἄνοστα τὰ χάδια σου
κι' ὅσο μπορεῖς μακρύτερα μου σῦρε,
τὸ ξέρω πὼς τὸ ρόδο, ἡ ἀδελφοῦλα μου
τὴν ψεύτικη καρδοῦλα σου τὴν πῆρε!

ΚΑΡΔΙΑ ΜΟΥ

Βάλε στὸ στήθος μου τὸ χεράκι. Γιὰ μὲ δουλεύει, μέρα καὶ νύχτα
ἀκούς, ἀνήσυχα πὼς χτυπᾷ; καὶ δὲ μ' ἀφίνει ν' ἀναπαυθῶ.
Εἶν' ἕνας ἄγριος ἔξυλοκόπος. Ἀχ! κάμε γρήγορα, ἔξυλοκάπε,
ποὺ νεκροκρέββατο πελεκᾷ, γιὰ νὰ μπορέσω νὰ κοιμηθῶ.

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ

Χρυσὴ νυχτιά, κείνη ἡ νυχτιά
ποὺ ἤμουνα κοντὰ σου
καὶ τραγουδάκια μουῦλεγες,
βγαλμένα ἀπ' τὴν καρδιά σου.

Τώρα, μέσα στὴν ἄβυσσον
λιποψυχῶν ἀντάμια,
τὰ θλιβερά τραγουδία σου
καὶ τὸ δικό μου κλάμμα!

Μετάφρ. Α. ΦΑΝΤΑΖΗ

γιε στὴν ἀγκαλιά τοῦ Ζάκ).

ΜΠΕΡΑΝΖΕΡ, (τρομοκρατημένη, στὸ Ζάκ).—Κύριε, σῶστε μας, καὶ σὰς δίνω τὸ χεῖρ τῆς ἐγγονῆς μου!...

ΖΑΚ, (ἀρπάζει τὸ καπέλλο του καὶ σπερᾷ τὶς δύο γυναῖκες πρὸς τὰ ἔξω).—Ἐλάτε... ἐλάτε... Θὰ σὰς ἐξηγήσω...

(Ἡ δεσποινὶς ντὲ Σαντερέν καὶ ἡ Ρόζα Πρεντάν βγαίνουν. Ὁ Ζάκ, ἀπὸ τὸ κατῳφλι τῆς πόρτας, φωνάζει στὸ φίλο του ποὺ ἔχει πέσει σὲ μιὰ πολυθρόνα ἀπελπισμένος).

ΖΑΚ, (εἰρωνικά).—Εὐχαριστῶ, φίλε μου, γιὰ τίς καλὲς πληροφορίες ποὺ μοὺ ἔδωσες γιὰ τὴν ἀρραβωνιαστικιά μου! Ἀναγνωρίζω τώρα ὅτι ἡ γραφολογία εἶνε ἀλάνθαστη!

ΡΑΟΥΛ, (μόνος καὶ μὲ ἀπογορευμένο ὄψος).—Δυστυχῶς!...

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΣΩΤΕΡ

Ὁ Ἑρρίκος Χάινε.

